

ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಯುವಜನರು ಯುವ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆ

(ಮೊದಲ ಕರಡು - ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕಾಗಿ)

ನಿರುದ್ಯೋಗ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಮಸ್ಯೆ ಅಲ್ಲ- ಅದೊಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆ
ಅದರ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಬೇಕಿರುವುದು ರಾಜಕೀಯ ಆರ್ಥಿಕ ನೀತಿಗಳು

ಸ್ನೇಹಿತರೇ,

ರಾಜ್ಯದೆಲ್ಲೆಡೆ ಸಮಾಲೋಚನೆಯ ಮುಖಾಂತರ ಯುವಜನರು ಹಾಗೂ ತಜ್ಞರ ಭಾಗೀದಾರಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ರೂಪುಗೊಳ್ಳಲಿರುವ ಯುವ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆ

ಫೆಬ್ರವರಿ 18ರಂದು ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಲಿರುವ ಯುವ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯ ಚೌಕಟ್ಟು ಹೇಗಿರಬೇಕೆಂಬುದರ ಕುರಿತ ಕರಡು ನಿಮ್ಮ ಮುಂದಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಸೇರಿದರೆ, ಇದು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಲಿದೆ. ರಾಜ್ಯದೆಲ್ಲೆಡೆ ಯುವಜನರು, ಹಿರಿಯರು ಮತ್ತು ತಜ್ಞರ ಹತ್ತಿರ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಕಡೆ ಸಮಾಲೋಚನಾ ಸಭೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ, ಒಟ್ಟಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, 2018ರ ವಿಧಾನಸಭಾ ಚುನಾವಣೆಯ ನಂತರ ಅಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬರುವ ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರವು ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡಲು ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದೇನು ಎಂಬ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನಾವು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಬೇಕಿದೆ. ಅದು ಈಗ ಈ ಕರಡಿನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದೆಲ್ಲೆಡೆ ನಡೆಸುವ ಸಮಾಲೋಚನೆಯ ನಂತರ ಅವನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಾರೆ ಈ ಯುವ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯು ಸುಮಾರು 20 ಪುಟಗಳಷ್ಟಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ, ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ವಿತರಿಸಲು ಕೇವಲ ಹಕ್ಕೊತ್ತಾಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ, ಸರಳವಾದ ಮತ್ತು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾದ ರೂಪವೂ ಮುದ್ರಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ಯುವ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೇ ರಾಜಕೀಯ ನಿಲುವು ಘೋಷಣೆ

ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷವು ಬರಿದೇ ಭರವಸೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿದರೆ ನಾವು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ, ಇದುವರೆಗೆ ಅವರ ನೀತಿಗಳು ಉದ್ಯೋಗರಹಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಪರವಾಗಿದ್ದವು, ಅವರ ಭರವಸೆಗಳು ಹುಸಿಯಾಗಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಯುವ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅವನ್ನು ಕಾಲನಿಗದಿತವಾಗಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವ ನೀಲನಕ್ಷೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಮ್ಮ ಬೆಂಬಲ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಸಬಲ್ಲ ಪರ್ಯಾಯ ಯೋಜನೆಯನ್ನಾದರೂ ಅವರು ಮುಂದಿಡಬೇಕು. ಅಂತಿಮ ಬೆಂಬಲ ಘೋಷಿಸುವ ಮುನ್ನ ಅವರ ಇದುವರೆಗಿನ ಸಾಧನೆಯ ಟ್ರಾಕ್ ರೆಕಾರ್ಡ್, ಈ ಯುವ ಆಂದೋಲನವನ್ನು ಅವರು ಎಷ್ಟು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಗಣನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ರಾಜ್ಯದೆಲ್ಲೆಡೆಯ ಯುವ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ದೊಡ್ಡ ಸಮಿತಿಯು ಪ್ರಜಾತಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಮತ್ತು ಪಾರದರ್ಶಕವಾಗಿ ತನ್ನ ತೀರ್ಮಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಈಗಾಗಲೇ ನಮ್ಮ ನಿಲುವಿನ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸಹಮತ ಹೊಂದಿರುವ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್, ಬಿಜೆಪಿ, ಜನತಾದಳ ಪಕ್ಷಗಳನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿದ ಇತರ ಪಕ್ಷಗಳು ಅಥವಾ ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮೊದಲೇ ಬೆಂಬಲ ಘೋಷಣೆ ಮಾಡಲಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಇದುವರೆಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಆಳಿರುವ ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಸರ್ಕಾರ ರಚಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿರುವ ಈ ಮೂರು ಪಕ್ಷಗಳಿಗೆ ಬೆಂಬಲ ಘೋಷಿಸುವುದು ಯುವ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾವ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷವೂ ಇದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತವಲ್ಲವೆನಿಸಿದರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ನಿಲುವನ್ನು ಯುವ ಅಧಿವೇಶನದ ನಂತರ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ಘೋಷಿಸಲಾಗುವುದು.

(ಅಂತಿಮ ಯುವ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯು ಇದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಯುವ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆ ರೂಪಿಸಲು ಮುಂದಿಡಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಚೌಕಟ್ಟು ಅಷ್ಟೇ)

ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕಾಗಿ ಯುವಜನರು

ನಂ.1448, ಪೈಪ್‌ಲೈನ್ ರಸ್ತೆ, ವಿಜಯನಗರ, ಹೊಸಹಳ್ಳಿ ಮೆಟ್ರೋ ನಿಲ್ದಾಣದ ಬಳಿ, ಬೆಂಗಳೂರು-40. ಫೋನ್:

9606195831, 9945516267

ಪೀಠಿಕೆ

ನಿಯಮಿತ ಹಾಗೂ ಸುಭದ್ರ ಆದಾಯವನ್ನು ನೀಡುವ ಅರ್ಥಪೂರ್ಣ ಹಾಗೂ ಲಾಭದಾಯಕ ಉದ್ಯೋಗ ಮೂಲಭೂತ ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಈ ಮೂಲಭೂತ ಹಕ್ಕು ಖಾತರಿಯಾಗಿ ದಕ್ಕುವಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವುದು ಸರಕಾರದ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಎಲ್ಲ ಸರಕಾರಗಳು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗಿವೆ. ಇಂದು ಭಾರತ ಹಿಂದೆಂದೂ ಎದುರಿಸದ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಎದುರಿಸುತ್ತಿದೆ. ಸರ್ಕಾರೀ ವೇತನ ಆಯೋಗಗಳು ಗ್ರೂಪ್ ಡಿ ನೌಕರರಿಗೆ ವೇತನ ನಿಗದಿ ಮಾಡುವಾಗ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಘನತೆಯುಳ್ಳ ಬದುಕನ್ನು ಬದುಕಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರಬಲವಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ಕಸುಬು, ನೌಕರಿಗಳಲ್ಲಿ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಬಹುತೇಕರು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಹಣವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. 'ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಲ್ಲ' ಎಂಬ ಹಣೆಪಟ್ಟಿ ಹೊಂದಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯ ದುಡಿಮೆಗಾರರೂ ಸಹಾ ವಿಶೇಷವಾದ ಕೌಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ; ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಸುಶಿಕ್ಷಿತರಾದ ಯುವಜನರಲ್ಲೂ ಸುನಿಶ್ಚಿತ ಆದಾಯವನ್ನು ಹೊಂದಿರದವರ ಸಂಖ್ಯೆ ದಿನೇದಿನೇ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ.

ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳು ಅಥವಾ ತಮಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲದ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಅರೆಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸ್ವತಃ ತಮ್ಮನ್ನೇ ದೂಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ; ಇಲ್ಲವೇ ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಟ್ಟವನ್ನು, ಕೌಟುಂಬಿಕ ಹಿನ್ನೆಲೆಯನ್ನು ಅಥವಾ ತಮ್ಮ ಅದೃಷ್ಟವನ್ನು ಹಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಿರುದ್ಯೋಗ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಮಸ್ಯೆ ಅಲ್ಲ. ಇದೊಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದ್ದು ಇದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಮಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಇದು ದೇಶದ ಎಲ್ಲ ಜಾತಿ, ಧರ್ಮ ಪ್ರದೇಶಗಳ ಜನರನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸುವ ರಾಜಕೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಆಗಿದೆ. ಹಾಗೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇದು ಒಂದು ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಯೂ ಆಗಿದ್ದು, ಬಡತನ ಹಾಗೂ ಅಸಮಾನತೆಯ ಮೂಲ ಕಾರಣವೂ ಇದರಲ್ಲಿಯೇ ಅಡಗಿದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ನಾವು ಸರಕಾರಗಳನ್ನೇ ಹೊಣೆಯಾಗಿಸಬೇಕಿದೆ. ನಾವು ಉದ್ಯೋಗ ಬೇಕು ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದರೆ, ರಾಷ್ಟ್ರ ನಿರ್ಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪಾಲನ್ನು ಹಾಗೂ ನಾಗರಿಕರಾಗಿ ನಮ್ಮ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದೇವೆಯೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೇನಲ್ಲ.

ಭಾರತ ಅಪಾರವಾದ ಪ್ರತಿಭೆ ಹಾಗೂ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳ ತವರಾಗಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಾವು ಸರಿಯಾದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಉದ್ಯೋಗ ನೀತಿಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಆದಲ್ಲಿ, ಭಾರತದ ಸಮಾಜವನ್ನು ಒಂದು ಬಡತನವಿಲ್ಲದ, ಶಾಂತಿ ನೆಮ್ಮದಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ, ನ್ಯಾಯಯುತ ಹಾಗೂ ಸುಸ್ಥಿರ (ತಾಳಿಕೆಯ) ಸಮಾಜವನ್ನಾಗಿ ಕಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆಯೆಂದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸರಕಾರದ ಗ್ರೂಪ್ ಡಿ ಉದ್ಯೋಗಿಯ ಆದಾಯಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಿಲ್ಲದ ಸುರಕ್ಷಿತ ಹಾಗೂ ನಿಯಮಿತ ಉದ್ಯೋಗ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಲಭ್ಯವಾಗುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು.

1. ಭಾರತದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ

ಕಳೆದೊಂದು ದಶಕದಿಂದ ಭಾರತವು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಶೇ.7ರಂತೆ ಅತೀ ವೇಗದ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ಕಂಡಿದೆ. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಒಂದು ಕೋಟಿಯಷ್ಟು ಯುವಜನರು ಜೀವನೋಪಾಯ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಉದ್ಯೋಗದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರೊಂದಿಗೆ ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ತೊರೆಯುವರ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವವರ ಪ್ರಮಾಣ ಪ್ರತೀ ವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಈಗಿನ ಸಂಘಟಿತ ವಲಯದ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಿದ್ದು, ಉದ್ಯೋಗಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಬಹುತೇಕ ಯುವಕರ ಮುಂದೆ ಒಂದೋ ಅಸಂಘಟಿತ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು, ಇಲ್ಲವೇ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿ ಮುಂದುವರೆಯುವ ಆಯ್ಕೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಮತ್ತಾವ ಆಯ್ಕೆಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಚಿವಾಲಯದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಪ್ರಕಾರ, ದೇಶದ ಶೇ.77ರಷ್ಟು ಕುಟುಂಬಗಳಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿತ ಸಂಬಳ ತರುವ ಒಬ್ಬ ಸದಸ್ಯರೂ (wage earner) ಇಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಶೇ.67ರಷ್ಟು ಕುಟುಂಬಗಳ ಮಾಸಿಕ ಆದಾಯ 10,000ಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಅಸಂಘಟಿತ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿನ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ, ಅಭದ್ರ ಮತ್ತು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅಪಾಯಕಾರಿಯೂ ಆಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗೂ ಈ ಉದ್ಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಭದ್ರತೆ, ಕೆಲಸದ ವಾತಾವರಣ ಹಾಗೂ ಇತರೆ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಕನಿಷ್ಠ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ.

ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಆಳಕ್ಕೆ ಹೋದಂತೆ ಭಾರತದ ಉದ್ಯೋಗ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಚಿತ್ರಣ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಶೇ.47ರಷ್ಟು ಜನ ಸ್ವ-ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದು, ಅವರಲ್ಲಿ ಶೇ.70ರಷ್ಟು ಜನರ ಮಾಸಿಕ ಆದಾಯ 5,000 ರೂಪಾಯಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ. ಶೇ.36ರಷ್ಟು ಜನರು ಗುತ್ತಿಗೆ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಅಥವಾ ದಿನಗೂಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರಾಗಿದ್ದು, ಅವರ ಉದ್ಯೋಗ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಅಥವಾ ಅಭದ್ರವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಬರೀ ಶೇ.17ರಷ್ಟು ಜನ ಮಾತ್ರ ನಿಯಮಿತ ವೇತನ ಪಡೆಯುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲೂ ಅನೇಕರಿಗೆ ಪಾವತಿ ರಜೆ, ಪಿಂಚಣಿಯಂತಹ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಂದಗತಿಯಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರ್ಕಾರದ 2016-17ರ ಆರ್ಥಿಕ ಸಮೀಕ್ಷೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಈ ಉದ್ಯೋಗರಹಿತ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ನಾವು ಎಲ್ಲೆಡೆಯೂ ಕಾಣಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ರೈಲ್ವೇ ನೇಮಕಾತಿ ಮಂಡಳಿಯ 18,000 ಖಾಲಿ ಹುದ್ದೆಗಳ ನೇಮಕಾತಿಗೆ ಜಾಹೀರಾತು ಹೊರಡಿಸಿದಾಗ 92 ಲಕ್ಷ ಜನರು ಅರ್ಜಿ ಹಾಕಿದ್ದರು. ಭಾರತದಾದ್ಯಂತ ಸರಕಾರೀ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಮೀಸಲಾತಿಯ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೃಹತ್ ರ್ಯಾಲಿಗಳು ನಡೆದದ್ದನ್ನು ನಾವು ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ.

2. ಕರ್ನಾಟಕದ ಸನ್ನಿವೇಶ

ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಸೂಚ್ಯಂಕಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಸ್ಥಿತಿ ಸಾಪೇಕ್ಷವಾಗಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಸರ್ಕಾರ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಸುಳ್ಳಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಯುವಜನರ ಪ್ರಮಾಣ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಇದು ಏನೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಚಾರಿತ್ರಿಕವಾಗಿ ಹಿಂದುಳಿದ ಇತರ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಗುಜರಾತ್, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಮತ್ತು ಕರ್ನಾಟಕದಂತಹ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಶೋಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಕರ್ನಾಟಕದ ಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅಷ್ಟೇನು ಭಿನ್ನವಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಹಲವು ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, 2015ರಲ್ಲಿ ಕೆ.ಪಿ.ಎಸ್.ಸಿ.ಯ 2463 ಹುದ್ದೆಗಳಿಗಾಗಿ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದಾಗ ಬಂದದ್ದು 18.65 ಲಕ್ಷ ಅರ್ಜಿಗಳು.

ಕಾರ್ಮಿಕ ಸಚಿವಾಲಯದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳು ಉದ್ಯೋಗ ವಲಯದಲ್ಲಿಯೆ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಖಚಿತಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ದುಡಿಮೆ ಮಾಡುವ ವಯೋಮಾನದವರ ಸಂಖ್ಯೆ 2.70 ಕೋಟಿ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 24 ಲಕ್ಷ ಜನರು ಮಾತ್ರ ಸಂಘಟಿತ ಅಥವಾ ಔಪಚಾರಿಕ ವಲಯದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಿ ವಲಯದಲ್ಲಿ 10.4 ಲಕ್ಷ (ಶೇ.43.5) ಜನರಿದ್ದರೆ, ಖಾಸಗೀ ವಲಯದಲ್ಲಿ 13.50 ಲಕ್ಷ (ಶೇ.56.5) ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ, ಒಟ್ಟಾರೆ ದುಡಿಮೆ ಸಮೂಹದಲ್ಲಿ ಖಾಸಗೀ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಸಂಘಟಿತ ವಲಯದಲ್ಲಿರುವವರು ಕೇವಲ ಶೇ.5ರಷ್ಟು ಜನ ಮಾತ್ರ. ಶೇ.80ರಷ್ಟು ಜನರು ಸ್ವ-ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ಗುತ್ತಿಗೆ ಕಾರ್ಮಿಕರಾಗಿಯೋ, ದಿನಗೂಲಿ ಕಾರ್ಮಿಕರಾಗಿಯೋ ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕೇವಲ ಶೇ.20ರಷ್ಟು ಜನ ಮಾತ್ರ ಸಂಘಟಿತ ವಲಯ ಅಥವಾ ಅಸಂಘಟಿತ ವಲಯದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿತ ಆದಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವ-ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿರುವ ಶೇ.60ರಷ್ಟು ಜನರ ಮಾಸಿಕ ಆದಾಯ 7500 ರೂ.ಗಳಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇದೆ.

ಇವೆಲ್ಲಾ ಅಂಕಿ-ಅಂಶಗಳು ಏನನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ? ಭಾರೀ ಪ್ರಮಾಣದ ಜನರು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅನಿವಾರ್ಯ ಯಾತನೆಯ ಉದ್ಯೋಗಗಳಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ಥಿರವಾದ/ಔಪಚಾರಿಕ ಅವಕಾಶಗಳ ಅನುಪಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೇರಾವುದೇ ಬೆಂಬಲವಿಲ್ಲದೇ ಅಸಹಾಯಕತೆಯ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಉದ್ಯೋಗಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಮಾಣದ ಜನರು ದುಡಿಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಶೇ.60ರಷ್ಟು ಕುಟುಂಬಗಳು ರೂ.10,000 ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಆದಾಯ ಹೊಂದಿವೆ.

ಆತಂಕದ ವಿಚಾರವೆಂದರೆ, ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಶೇ.30ರಷ್ಟು ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವೀಧರರು ಹಾಗೂ ಶೇ.40ರಷ್ಟು ಡಿಪ್ಲೋಮಾ ಅಥವಾ ಇತರ ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ್ ಕೋರ್ಸ್ ಮಾಡಿದವರು ಒಂದೋ ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಉದ್ಯೋಗ ಹುಡುಕುತ್ತಲೂ ಇಲ್ಲ. ಅಂದರೆ, ಇವರು ಅಧಿಕೃತ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳ ಹೊರಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಸರಿಯಾದ ಅವಕಾಶಕ್ಕಾಗಿ ಕಾಯುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ಭ್ರಮನಿರಸನದಿಂದ ಉದ್ಯೋಗ ಹುಡುಕುವುದನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಿರುವವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಶೇ.65ರಷ್ಟು ನಿರುದ್ಯೋಗಿ ಪದವೀಧರರು ತಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ, ಕೌಶಲ್ಯ ಹಾಗೂ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಗದಿರುವುದು ತಮ್ಮ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಹಾಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಎರಡೆರಡು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿವೆ. ಒಂದು, ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಲೆ ಜನರು ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡದೇ ಇರುವುದು; ಇನ್ನೊಂದು ಲಕ್ಷಾಂತರ ಜನರು ಅತ್ಯಂತ ಕಡಿಮೆ ವೇತನ ಹಾಗೂ ಕನಿಷ್ಠ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿರುವೆಡೆ ದುಡಿಯುತ್ತಿರುವುದು.

3. ಉದ್ಯೋಗದ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ಏಕೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ? ಅದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲು ಏನು ಮಾಡಬಹುದು?

ಕೃಷಿ ಕ್ಷೇತ್ರ ಹಾಗೂ ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾಗವನ್ನು ಸುದೀರ್ಘ ಕಾಲ ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದೇ ಈ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಮೂಲ ಕಾರಣ. ಕೃಷಿಯು ಅತ್ಯಂತ ಕೆಳಮಟ್ಟದ ಜೀವನೋಪಾಯದ ದಾರಿಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ಬಹುತೇಕ ಸಮೀಕ್ಷೆಗಳು ತೋರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಆದಾಯ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಎಂಬುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಹವಾಮಾನ ಹಾಗೂ ಬೆಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಏರುಪೇರಿನ ಕಾರಣದಿಂದ, ಅವರ ಬದುಕಿನಲ್ಲೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಏರುಪೇರುಗಳುಂಟಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಸಾಲ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಕೃಷಿ ಹಿನ್ನೆಲೆಯ ಹೆಚ್ಚಿನ ಯುವಜನರು ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರೆಯಲು ಬಯಸದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳ ಕೊರತೆಯಿರುವುದರಿಂದ ಮತ್ತು ಉದ್ಯೋಗ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅವಕಾಶಗಳು ನಗರ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಿರುವುದರಿಂದ, ಉದ್ಯೋಗಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ನಗರಮುಖಿಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ನಗರಗಳ ಮೇಲೂ ಒತ್ತಡ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಭಾರತದ ಕಂಪೆನಿಗಳು ಮತ್ತು ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿದೇಶೀ ಕಂಪೆನಿಗಳು, ಜಾಗತಿಕ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆಂದೂ ಇಲ್ಲದಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಯಾಂತ್ರೀಕರಣ ಮತ್ತು ಸ್ವಯಂಚಾಲಿತ ಉಪಕರಣಗಳ ಮೇರೆ ಹೋಗುತ್ತಿವೆ. ಹಣಕಾಸಿನ ಜಾಗತೀಕರಣದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಭಾರತೀಯ ಕಂಪೆನಿಗಳೂ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಸಾಲ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂಡವಾಳಸಾಂದ್ರ ಹೂಡಿಕೆ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಿವೆ. ಯಾಂತ್ರೀಕರಣದ ಆಚೆಗೂ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ಅವು ಬಹುತೇಕ ಗುತ್ತಿಗೆ ಆಧಾರದ ಅಭದ್ರ ಉದ್ಯೋಗಗಳೇ ಆಗಿವೆ.

ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಆಳ್ವಿಕೆ ನಡೆಸುವ ಎಲ್ಲಾ ಪಕ್ಷಗಳೂ 'ಮುಕ್ತ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ'ಯ ಇಂತಹ ಕೆಟ್ಟ ಬೆಳವಣಿಗೆಯನ್ನು ತಡೆಯುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ದಿಮೆದಾರರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಂಬಲ, ಹೆಚ್ಚು ಜನರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಕಲ್ಪಿಸಬಲ್ಲ ಉದ್ದಿಮೆಗಳು/ಸಣ್ಣ ಉದ್ದಿಮೆಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಬೆಂಬಲ ಇದು ಸರ್ಕಾರಗಳ ನೀತಿಯಾಗಿವೆ.

ಇದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿರುವ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಸರ್ಕಾರಗಳು ಹೇಗೆ ನಿಭಾಯಿಸುತ್ತಿವೆ? ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಕುರಿತು, ಕೌಶಲ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡುವ ಕುರಿತು ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳು ವಿಪರೀತ ಮಾತು ಮಾತ್ರ ಆಡುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹಲವು ಭರವಸೆಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದ್ದರೂ, ಅವುಗಳ ಅನುಷ್ಠಾನ ಬಹಳ ದುರ್ಬಲವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿದೆಯೋ ಅದರ ಕುರಿತೂ ವಾಸ್ತವಿಕ ವರದಿಗಳು ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ಸ್ಪಷ್ಟವಿದೆ. ಸರ್ಕಾರಗಳಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ನೀತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ಮುನ್ನೋಟವೂ ಇಲ್ಲ, ಬದ್ಧತೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇದರ ಬದಲಿಗೆ ಅವರುಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸದ ವಿದೇಶೀ ಹೂಡಿಕೆ, ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟುಗಳು ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಸದಾ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಉದ್ಯೋಗ ರಹಿತ ಬೆಳವಣಿಗೆಯು ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವ ಈ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವರುಗಳು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದಾದಲ್ಲಿ, ಮೇಲಿನಿಂದ ಕೆಳಗೆ ತೊಟ್ಟಿಕ್ಕುವ ವಿಧಾನಕ್ಕಿಂತ, ಕೆಳಗಿನಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅಂದರೆ, ಜನಸಂಖ್ಯೆಯ ದೊಡ್ಡ ವಿಭಾಗ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೃಷಿ ಹಾಗೂ ಕೃಷಿಯೇತರ ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಸರ್ಕಾರದ ಹಣವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಟ್ಟು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕು. ಅಂದರೆ, ಎಲ್ಲರೂ ನೇರವಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯವನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕು ಎಂದಲ್ಲ. ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಜನರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ನೀಡಬಲ್ಲ ಆಹಾರ ಸಂಸ್ಕರಣೆ, ಜವಳಿ ಮತ್ತು ಗಾರ್ಮೆಂಟ್ಸ್ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆಗಳ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡಬೇಕು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆಗಳೆಂದರೆ ಆರೋಗ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಗ್ರಾಮೀಣಾಭಿವೃದ್ಧಿಯಂತಹ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳು. ಇವು ಸರ್ಕಾರದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನೂ ನಿಭಾಯಿಸುವ ಮತ್ತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿರುವ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಾಗಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾಂತ್ರಿಕರಣಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಕಾಶವಿರುವುದಿಲ್ಲ.

4. ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಗಾಗಿ ಹೂಡಿಕೆ ಮಾಡಲು ಸರ್ಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಹಣ ಇದೆಯೇ, ಇಲ್ಲವೇ?

ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಹಣ ವ್ಯಯಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳುವ ಪ್ರಸ್ತಾವಕ್ಕೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಟೀಕೆಗಳು ಎದುರಾಗುತ್ತವೆ. ಒಂದು, ಇದು ವಿತ್ತೀಯ ಕೊರತೆಯನ್ನು (ಸರ್ಕಾರವು ತೆರಿಗೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಗ್ರಹಿಸುವುದಕ್ಕೂ, ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದಕ್ಕೂ ಇರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ) ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು. ಎರಡನೆಯದು, ಸರ್ಕಾರವು ತನ್ನ ಇಲಾಖೆಗಳ ಮೂಲಕ ನೀಡುವ ಸೇವೆಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟ ಖಾಸಗಿಯವರದ್ದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಜನರಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಹಣವನ್ನೇ ನೀಡಿ, ಅದನ್ನು ಖಾಸಗಿಯವರಿಂದ ಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಬಹುದಲ್ಲವೇ? ಎಂಬುದು ಇನ್ನೊಂದು ವಾದ. ಈ ಎರಡೂ ವಾದಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸೋಣ.

ಹಿಂದಿನ ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರದಂತೆಯೇ, ಈಗಿನ ಸರ್ಕಾರವೂ ಸಹಾ ವಿತ್ತೀಯ ಕೊರತೆಯನ್ನು ಜಿಡಿಪಿಯ (ಒಟ್ಟು ಆಂತರಿಕ ಉತ್ಪನ್ನ) ಶೇ.3ರಷ್ಟಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಲು ಕಟಿಬದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಇದರಿಂದ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಖರ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿದೆ. ಈ ಕೊರತೆಯ ಪ್ರಮಾಣವು ಶೇ.3ಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ ಏಕೆ ಇರಬೇಕು ಎಂಬುದರ ಕುರಿತು ಇದುವರೆಗೂ ಯಾರೊಬ್ಬರೂ ಸರಿಯಾದ ವಿವರಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕತೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಜನರ ಆದಾಯ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಕಾರ್ಪೊರೇಟ್‌ಗಳ ತೆರಿಗೆ ಮೊಸವನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ತೆರಿಗೆ ಸಂಗ್ರಹವು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಿತ್ತೀಯ ಕೊರತೆಯೆಂಬುದು ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಅಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವರು ಇದನ್ನೆಂದಿಗೂ ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಅವರು ಸದಾ ವಿತ್ತೀಯ ಕೊರತೆಯ ಗೀಳನ್ನೇ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಅಂತರ್ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹೂಡಿಕೆದಾರರು ಮತ್ತು ರೇಟಿಂಗ್ ಏಜೆನ್ಸಿಗಳು ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇವು ವಿದೇಶೀ ನೇರ ಹೂಡಿಕೆಯನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಲು ಅಗತ್ಯ. ಆದರೆ, ವಿದೇಶೀ ನೇರ ಹೂಡಿಕೆಯು ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತದಂತಹ ದೇಶವು ವಿದೇಶೀ ನೇರ ಹೂಡಿಕೆಯ ಹಿಂದೆ ಯಾಕೆ ಬೀಳಬೇಕು ಎಂಬುದೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಿಲ್ಲ.

ವಿತ್ತೀಯ ಕೊರತೆಯು ಶೇ.3 ಇರಬೇಕು ಇತ್ಯಾದಿ ನಂಬರ್‌ಗಳ ನಿಗದಿಗೆ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಸಲುವಾಗಿ ಸರ್ಕಾರೀ ಹಣ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ.

ಎರಡನೇ ಟೀಕೆಯೆಂದರೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ (ಆರೋಗ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ, ವಸತಿ ಇತ್ಯಾದಿ) ಸರ್ಕಾರವು ಹೆಚ್ಚು ಖರ್ಚು ಮಾಡಲು ಶುರು ಮಾಡಿದರೆ, ಅದರಿಂದ ಏನೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡದೇ ಸಂಬಳ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಸರ್ಕಾರೀ ನೌಕರರಷ್ಟೇ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗದು ಎಂಬುದು. ಹಲವು ಸರ್ಕಾರೀ ಸೇವೆಗಳ ಗುಣಮಟ್ಟ ಚೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಪರಿಹಾರವು ಖಾಸಗೀಕರಣದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ; ಬದಲಿಗೆ ಸರ್ಕಾರವು ಹೆಚ್ಚು ಉತ್ತರದಾಯಿಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು ಮತ್ತು ಉತ್ತಮ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಹಲವು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪ್ರಯೋಗವು ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಮತ್ತು ಕೇರಳ ರಾಜ್ಯವು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಗಣನೀಯ ಸಾಧನೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಿದೆ.

5. ಕರ್ನಾಟಕದ ಆರ್ಥಿಕತೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರವಾರು ನೋಟ.

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಒಟ್ಟು ಶ್ರಮ ಶಕ್ತಿ (ಉದ್ಯೋಗ ಮಾಡುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿರುವ ವಯೋಮಾನದವರು) 2.7 ಕೋಟಿ. ಅವರಲ್ಲಿ 1.29 ಕೋಟಿ (ಶೇ.49.3) ಜನರು ಕೃಷಿಯಲ್ಲೂ, 50 ಲಕ್ಷ ಜನರು (ಶೇ.19.5) ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳಲ್ಲೂ, 81.5 ಲಕ್ಷ ಜನರು (ಶೇ.31.2) ಸೇವಾ ವಲಯದಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾರೆ. ರಾಜ್ಯದ ಜಿಡಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಶೇ.12ರಷ್ಟನ್ನು ಕೃಷಿಯು, ಶೇ.24ರಷ್ಟನ್ನು ಕೈಗಾರಿಕೆ, ಶೇ.64ರಷ್ಟನ್ನು ಸೇವಾ ವಲಯವು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೃಷಿ

ದೇಶದ ಇತರೆಡೆಗಳಂತೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲೂ ಶೇ.50ರಷ್ಟು ಉದ್ಯೋಗಿಗಳು ತಮ್ಮ ಜೀವನಾಧಾರಕ್ಕೆ ಕೃಷಿಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಶೇ.12ರಷ್ಟು ಜಿಡಿಪಿ ಮಾತ್ರ ಕೃಷಿಯಿಂದ ಉತ್ಪಾದನೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂದರೆ, ರಾಜ್ಯದ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಜನರು ಶೇ.12ರಷ್ಟು ಆದಾಯವನ್ನು ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವ ಒತ್ತಡದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದು ಅಸಮಾನತೆ ಹಾಗೂ ಬಡತನದ ಕಾರಣವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೊಂದು ಬೇಸರದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ ಕರ್ನಾಟಕವು ರೈತರ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲೂ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ ಮತ್ತು ತೆಲಂಗಾಣದ ನಂತರದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದು, ಅತಿಹೆಚ್ಚು ರೈತರ ಸಾವುಗಳಾಗುತ್ತಿರುವ ರಾಜ್ಯಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಿದೆ!!

(ಯುವಜನರ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯ ಈ ಭಾಗವನ್ನು ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ರೈತ ಸಂಘ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ಪರಿಣಿತರ ತಂಡದ ಜೊತೆ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಸಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ವಿಸ್ತರಿಸಲಾಗುವುದು)

ಕೈಗಾರಿಕೆ

ರಾಜ್ಯದ ಜಿಡಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಶೇ.24ರಷ್ಟು ಭಾಗವನ್ನು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಿದೆ ಹಾಗೂ ಕೈಗಾರಿಕಾ ವಲಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ ದುಡಿಮೆಗಾರರ ಸಂಖ್ಯೆ ಶೇ.19.5 ಆಗಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ಸಾಪೇಕ್ಷವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಕೈಗಾರಿಕೀಕರಣಗೊಂಡ ರಾಜ್ಯ ಎಂಬ ಹೆಸರಿದೆ. ಆದರೆ, ಸಂಘಟಿತವಾದ ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ 50 ಲಕ್ಷ ಕಾರ್ಮಿಕರಲ್ಲಿ/ಉದ್ಯೋಗಿಗಳಲ್ಲಿ, ಕೇವಲ 10 ಲಕ್ಷ ಜನರು ಮಾತ್ರ ಸಂಘಟಿತ ವಲಯಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸಂಘಟಿತ ಉದ್ಯೋಗಿಗಳೂ ಕೂಡಾ, ಸರಾಸರಿ 20,518 ರೂ. ಆದಾಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪ್ರತೀ ತಿಂಗಳು ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ ಸಂಘಟಿತ ವಲಯದ ಆದಾಯ ಇನ್ನಿತರ ವಲಯಗಳಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಹೆಚ್ಚಿರುತ್ತದೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೂ ಈ ಸ್ಥಿತಿ ಇದೆ. ಕಳೆದ 25 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ದುಡಿಮೆಗಾರರು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಉತ್ಪಾದಕತೆಯ ಮೌಲ್ಯವು, 2.78 ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ; ಆದರೆ, ದುಡಿಯುವವರ ಸಂಬಳ/ಕೂಲಿ ಮಾತ್ರ ಕೇವಲ 1.5 ಪಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿದೆ.

‘ಕರ್ನಾಟಕ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿ (2014–2019)’ರ ಪ್ರಕಾರ, 2019ರ ವೇಳೆಗೆ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 15 ಲಕ್ಷ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿವೆ. ಈ ಹಿಂದಿನ ಕೈಗಾರಿಕಾ ನೀತಿ (2009–2014)ಯೂ ಕೂಡಾ ಹೀಗೆಯೇ 10 ಲಕ್ಷ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಭರವಸೆ ನೀಡಿತ್ತು, ಆದರೆ ಕೇವಲ 1.47 ಲಕ್ಷ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ನಿಗದಿತ ಗುರಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು! ಆದ್ದರಿಂದ, ಸರ್ಕಾರ ಈ ಬಾರಿ ನೀಡಿರುವ ಭರವಸೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಯೋಜನೆಯಿದೆ ಎಂಬುದರ ಬಗ್ಗೆ ವಿವರವಾದ ವರದಿ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ಆಗ್ರಹಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಈ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಕುರಿತಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

1. ಪ್ರತೀ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ (ಅಥವಾ ನಿಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ) ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಸಬಹುದಾದ ಪ್ರಮುಖ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳು ಯಾವುವು?
2. ನಿರ್ಮಾಣ ಕ್ಷೇತ್ರ ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯೋಗದಾತನಾಗಿದೆ. ಮನೆಯಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಸೂರು ನೀಡುವ ಯೋಜನೆಯ ಮೂಲಕ ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಪಾತ್ರ ನಿರ್ವಹಿಸಬಲ್ಲದೆ?

ಸೇವಾವಲಯ

ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಕರ್ನಾಟಕದ ಸೇವಾವಲಯದ ಬಹುಮುಖ್ಯವಾದ ಮತ್ತು ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿರುವ ವಲಯವಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯದ ಜಿಡಿಪಿಯ ಶೇ.25ರಷ್ಟು ಕೊಡುಗೆ ಈ ವಲಯದಿಂದ ಬರುತ್ತಿದೆ ಮತ್ತು ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಸುಮಾರು 10 ಲಕ್ಷ ಮಂದಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ನೀಡಿದೆ. (ಸೇವಾವಲಯದ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಶೇ.12ರಷ್ಟು!-ಆರ್ಥಿಕ ಸರ್ವೆ). ಆದರೆ, ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ಬಹುತೇಕ ಕೆಲಸಗಳು ಯಾಂತ್ರಿಕರಣದ ಅಪಾಯವನ್ನೆದುರಿಸುತ್ತಿವೆ. ಜೊತೆಗೆ, ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವು ವಿದೇಶೀ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ದೊಡ್ಡಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಅವಲಂಬಿತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅಮೇರಿಕಾದಂತಹ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ ಸ್ಥಳೀಯ ರಕ್ಷಣೆ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಮರಳಿ ಜಾರಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಕ್ಷೇತ್ರವೇ ತೂಗುಕತ್ತಿಯ ಕೆಳಗಿರುವಂತಿದೆ!

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ, ಸಾಮಾಜಿಕ ವಲಯವು ಉತ್ತಮ ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಸುಭದ್ರ ನೆಲೆ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಶಿಕ್ಷಣ ವಲಯದಲ್ಲಿ, ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜುಗಳ ಶಿಕ್ಷಕರು/ಉಪನ್ಯಾಸಕರಾಗಬಲ್ಲ ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಅರ್ಹ ಯುವಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಬದಲಿಗೆ, ಗುತ್ತಿಗೆ ಆಧಾರಿತವಾದ, ಬಹಳ ಮೇಲ್ಮಟ್ಟದ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನೀಡುತ್ತಿದೆ. ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ಸ್ಕೀಂ ಆಧಾರಿತ (ಆಶಾ, ಅಂಗನವಾಡಿ ಇತ್ಯಾದಿ) ನೌಕರರೂ ಕೂಡಾ ಬಹುಪಾಲು ಗುತ್ತಿಗೆ ಆಧಾರಿತ ಕಾರ್ಮಿಕರೇ. ಸರ್ಕಾರದ ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ, ಕೆಲವು ತೀರಾ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಆಡಳಿತದಂತಹ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲೂ ಕೂಡಾ ಗುತ್ತಿಗೆ ನೌಕರರು, ನಿವೃತ್ತ ನೌಕರರ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತುಂಬುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಲಯಗಳಲ್ಲೂ ಸರ್ಕಾರವು ನೇರವಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಸುಭದ್ರ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ.

ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

1. ಪ್ರತೀ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲೂ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಸಬಲ್ಲ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಸೇವಾ ವಲಯದ ಉದ್ಯಮಿಗಳು ಯಾವುವು?
2. ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಮೂಲಭೂತ ಸೇವೆಗಳಿಗೆ ಬೇಡಿಕೆ ಇಡುವ ಮೂಲಕ - ಅಂದರೆ, ಆರೋಗ್ಯ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಆಹಾರ, ಸರ್ವರಿಗೂ ಸೂರು ಮೊದಲಾದ ಸೇವೆಗಳು - ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಶಿಕ್ಷಣದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದುದೇನು?

ಭಾರತೀಯರು ಶಿಕ್ಷಣದ ಮೇಲೆ ಬಹಳ ನಿರೀಕ್ಷೆ-ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟಿರುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣವು ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತದೆಂಬ ವಾದಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಕೂಡಾ ವಾಸ್ತವವೇನೆಂದರೆ, ಶಿಕ್ಷಣವು (ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣ ಅಥವಾ ಉತ್ತಮ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣ) ಹಣವುಳ್ಳವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಸಿಗುವ ಸರಕಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಭಾರತದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮತ್ತು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಖಾಸಗೀಕರಣಗೊಂಡು, ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯ ದುರ್ಬಲ ಸಮುದಾಯಗಳು ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣದ ಅವಕಾಶದಿಂದ ವಂಚಿತವಾಗಿವೆ. ಕಳೆದ 20 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ, ಖಾಸಗೀಕರಣವು ಉನ್ನತ ಶಿಕ್ಷಣದೊಳಗೂ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದೆ. ಖಾಸಗಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಮತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳು, ಹೊಸಬಗೆಯ ಕೋರ್ಸ್‌ಗಳನ್ನು ನೀಡುವ, ಮ್ಯಾನೇಜ್‌ಮೆಂಟ್ ಕಲಿಸುವ, ಕೈಗಾರಿಕೆ ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರಿ ವಲಯದಿಂದಿಗೆ ನೇರ ಒಡಂಬಡಿಕೆ ಹೊಂದಿರುವ ವಾಗ್ದಾನಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯ ಅಣಬೆಗಳಂತೆ ಎದ್ದುಬರುತ್ತಿವೆ. ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಆತಂಕ ಹೊಂದಿರುವ ಪೋಷಕರು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಇಂತಹ ಭರವಸೆಗಳು ಬಹಳ ಆಕರ್ಷಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿವೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಉದ್ಯೋಗ ಭದ್ರತೆಯನ್ನೇನೂ ಅವು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ, ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಅಲೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಇಂಜಿನಿಯರ್‌ಗಳ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ತುಂಬಿಸಲು ಇವು ನೆರವಾಗಿರಬಹುದಷ್ಟೇ.

ಇಂದು ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೇನೆಂದು ನೋಡಿದರೆ, ಈ ಕ್ಯಾಂಪಸ್‌ಗಳು ಖಾಲಿಸೀಟುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿರುವ ಭೂತದ ಮನೆಗಳಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿವೆ! ಕಳೆದ 12 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿರುವ ಐಟಿ ಇಳಿತ, ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಅನುಮತಿ ನೀಡುತ್ತಲೇ ಹೋದವು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಅಗತ್ಯ, ಮೂಲಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು, ಪ್ರಯೋಗಾಲಯಗಳನ್ನು, ಉಪನ್ಯಾಸಕರನ್ನು ಅಥವಾ ಕೈಗಾರಿಕೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಡಂಬಡಿಕೆಯನ್ನೇನೂ ಹೊಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಈ ತಾಂತ್ರಿಕ ಪದವೀಧರರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ಸಿಗುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ ಹಾಗಾಗಿ ಉದ್ಯೋಗ ನೇಮಕಾತಿಯ ಅವಕಾಶಗಳು ಬಹಳ ನಿರಾಶಾದಾಯಕವಾಗಿದ್ದವು. ಹೀಗಿದ್ದೂ ತಾಂತ್ರಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ಫೋಟಕ ಹೆಚ್ಚಳವಾಗಲು ಸಮಾಜದ ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಟ್ಟಾಬಾಜಿ ಉಹಗಳಷ್ಟೇ ಕಾರಣವಾಗಿದ್ದವು. ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಈ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಗಳು ಒಳ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅವರ ಸ್ವಾರ್ಥ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣದ ವ್ಯಾಪಾರೀಕರಣವನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದ ದುರಂತವು ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದು ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆ.

ಇಂತಹ ಶಿಕ್ಷಣದ ಲಾಭಕೋರ ವ್ಯಾಪಾರೀಕರಣ ಮತ್ತು ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಶುಲ್ಕ ಹೆಚ್ಚಳಗಳು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಮತ್ತು ಪೋಷಕರ ಸಾಲದ ಹೊರೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದವು. ಅವೆಷ್ಟೋ ಕುಟುಂಬಗಳು ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಉಳಿತಾಯವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೂಡಿಕೆ ಮಾಡಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಖಾಸಗಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ದುಬಾರಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿವೆ. ಆದರೂ ಅವರ ನಿರೀಕ್ಷೆಗೆ ತಕ್ಕ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳು ಸಿಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಪದವೀಧರರು ಸಾಲದ ಹೊರೆ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡೇ ಉದ್ಯೋಗದ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ತಾಂತ್ರಿಕ ಪರಿಣತನಾಗುವ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ, ಪಠ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಈಗಿನ ಉದ್ಯೋಗದ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಉನ್ನತೀಕರಣ ಮಾಡುವಂತಹ ಇನ್ನಿತರ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೂ ಕೂಡಾ ಪರಿಗಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ವಿಷವರ್ತುಲ ನಿರುದ್ಯೋಗದ ಪೆಡಂಭೂತದ ಭಾಗವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಐಟಿ ಕಂಪೆನಿಗಳು ಇದೇ ಕಾರಣ ಮುಂದಿಟ್ಟು ಉದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ಕಿತ್ತುಹಾಕುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲದಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕುವ ಬದಲು, 3 ತಿಂಗಳ ಕೌಶಲ್ಯ ತರಬೇತಿಯಂತಹ ಪೊಳ್ಳು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಜಾರಿಮಾಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಒಂದು ವೇಳೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ, ನೀಡಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕುರಿತು ಗಂಭೀರ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ನಡೆಯಬೇಕು. 2008ರ ಕೊನೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಏಟಿ ಬೂಮ್ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಬಂದರೂ, ನಮ್ಮ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಈಗಲೂ ದೊಡ್ಡ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಅನಗತ್ಯವಾಗಿ ಇಂಜಿನಿಯರ್‌ಗಳನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸಿ ಕಳಿಸುತ್ತಿವೆ. ಇದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯ ನಿರುದ್ಯೋಗಿ ಇಂಜಿನಿಯರ್‌ಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕುರಿತು ಸರ್ಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪುನರ್ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಿದೆ.

ಕೇಂದ್ರ ಸರ್ಕಾರವು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಾದ 'ಸ್ಕಿಲ್ ಇಂಡಿಯಾ', 'ಡಿಜಿಟಲ್ ಇಂಡಿಯಾ' ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಸಾಧನೆ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಯಾಂತ್ರಿಕರಣದ ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ಕಿಲ್ ಇಂಡಿಯಾದಂತಹ ಕಳಪೆ ಕೌಶಲ್ಯ ಉಪಕ್ರಮಗಳಿಂದ ದೀರ್ಘಕಾಲಿಕ ಉದ್ಯೋಗಾಕಾಶಗಳೇನೂ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ಟಾಂಡ್‌ಅಪ್ ಇಂಡಿಯಾ, ಮುದ್ರಾ ಬ್ಯಾಂಕ್ ಕ್ರಮಗಳು ಅಂಚೆಗೆ ತಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟ ಸಮುದಾಯಗಳು ಮತ್ತು ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ತಲುಪುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಆರಂಭವಾಗಿದ್ದವು. ಇವು ಸರಿಯಾಗಿ ಜಾರಿಯಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಈ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಯಿತೆಂದು ತೋರುವ ಪುರಾವೆಗಳೂ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು:

1. ಇತ್ತೀಚಿನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅಥವಾ ಹಾಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ತಮಗೆ ದೊರೆಯುತ್ತಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ?
2. ಅದು ಅವರಿಗೆ ಸಮಾಜದೊಂದಿಗೆ ಸಮಗ್ರವಾದ ಮತ್ತು ರಚನಾತ್ಮಕವಾದ ಸಂಬಂಧ ಹೊಂದಲು ನೆರವಾಗುತ್ತಿದೆಯೇ?
3. ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣವು ಅವರಿಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದೆ?

6. ಸ್ವ ಉದ್ಯೋಗ

ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಸರ್ಕಾರಗಳು ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕಾದ ತಮ್ಮ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಉದ್ಯೋಗಾಕಾಂಕ್ಷಿಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಹೊರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವ-ಉದ್ಯೋಗವೇ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಪರಿಹಾರ ಎಂದು ಹೇಳಲಾರಂಭಿಸಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಸಂಗತಿಯೆಂದರೆ, ಭಾರತದ ದುಡಿಯುವ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧದಷ್ಟು ಈಗಾಗಲೇ ಸ್ವಂತ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಎಂಟರ್‌ಪ್ರೈನ್ಯೂರ್‌ಶಿಪ್ ಮತ್ತು ಸ್ಟಾರ್ಟ್ ಅಪ್ ಮೊದಲಾದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ವಿಭಾಗಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲಕರವಾದವು ಎಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ, ಇಡೀ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಅದೇ ಪರಿಹಾರವಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡಂತೆ, ಸ್ವ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉತ್ತೇಜಿಸುವುದರಿಂದ, ಅನೇಕ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಉದ್ಯಮಗಳ ನಡುವೆ ಅತಿಯಾದ ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿ, ಅದರಿಂದ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ತೊಂದರೆಯೇ ಆಗಬಹುದು.

ಆದರೆ, ಒಂದು ಒತ್ತಾಯವನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಬೇಕು. ಉದ್ಯಮಶೀಲ ಯುವಜನರು ಸ್ವಂತ ಉದ್ಯಮಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಒಟ್ಟು ಬ್ಯಾಂಕ್ ಠೇವಣಿಗಳಲ್ಲಿನ ಕನಿಷ್ಠ ಶೇ.5ರಷ್ಟು (ಅಂದರೆ ಸುಮಾರು ಆರೂವರೆ ಲಕ್ಷ ಕೋಟಿ) ಮೀಸಲಿಡಬೇಕು. ದೊಡ್ಡ ಉದ್ಯಮದಾರರಿಗೇ ಬಹುಪಾಲನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರವೇ ವರ್ಷಾನುಗಟ್ಟಲೆ ಜಾಮೀನು ನಿಲ್ಲುತ್ತಿದೆ ಮತ್ತು ಅವರು ಆ ಸಾಲವನ್ನು ತೀರಿಸದಿದ್ದಾಗ ಎನ್‌ಪಿಎ, ಪುನರ್‌ರಚನೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮನ್ನಾ ಸಹಾ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಸೂಕ್ತ ತರಬೇತಿ, ಕೌಶಲ್ಯ ಮತ್ತು ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವ ಯುವಜನರಿಗೆ ಸರ್ಕಾರವು ಕನಿಷ್ಠ 5 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಜಾಮೀನು ನಿಂತು, ಬ್ಯಾಂಕ್ ಠೇವಣಿಗಳ ಶೇ.5ರಷ್ಟನ್ನು ಸಾಲವಾಗಿ ಕೊಡಿಸಬೇಕು. ಆ ಮೂಲಕವೂ ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಗೆ ನೆರವಾಗಬೇಕು.

7. ಗುತ್ತಿಗೆ ಪದ್ಧತಿ ಎಂಬ ಜೀತ

ಸರ್ಕಾರೀ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೊರಗುತ್ತಿಗೆ, ಒಳಗುತ್ತಿಗೆ, ದಿನಗೂಲಿ, ಅತಿಥಿ, ಸ್ಟೆಪೆಂಡಿಯರಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಹೆಸರುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೆಟ್ಟ ಪದ್ಧತಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಹೆಸರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗವಿರುತ್ತದಾದರೂ, ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಭದ್ರತೆಯೂ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ವೇತನವೂ ಕಡಿಮೆ. ಸಂವಿಧಾನದ ಆಶಯಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿ 'ಸಂಘಟನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು, ಖಾಯಂ ಮಾಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಬಾರದು, ಮುಷ್ಕರ ಮಾಡಬಾರದು' ಎಂದು ಲಿಖಿತವಾಗಿ ಬರೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಿಧಾನಗಳು ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿಯೇ ಇದನ್ನು ಒಂದು ಹೊಸ ಬಗೆಯ ಜೀತವೆಂದೇ ಹೇಳಬೇಕಿದೆ. ಗುತ್ತಿಗೆ/ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ನೌಕರರನ್ನು ಖಾಯಂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಾರದು ಎಂದು ಹೇಳಿರುವ ಸುಪ್ರೀಂಕೋರ್ಟಿನ (ಉಮಾದೇವಿ ಕೇಸಿನಲ್ಲಿ) ತೀರ್ಪು, ಗುತ್ತಿಗೆ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಾಲ ನೇಮಕವೇ ಆಗಬಾರದು ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಹಲವು ದಶಕಗಳ ಕಾಲ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಆಧಾರದಲ್ಲೇ ಮುಂದುವರೆಸುತ್ತಾ, ಶೋಷಣೆಯ ಹೊಸ ಬಗೆಯಾಗಿ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಗುತ್ತಿಗೆ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಬೇಕಿದೆ. ಇದು 1990ರ ನಂತರ ಎಲ್ಲಾ ವಲಯಕ್ಕೂ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಹಬ್ಬುತ್ತಿರುವ ಪಿಡುಗಾಗಿದೆ.

ಸರ್ಕಾರದ ನೀತಿಯ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು, ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳ ನೀತಿಯ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವ ತುರ್ತು ಅಗತ್ಯವಿದೆ.

ಈ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು

1. ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ನೌಕರಿಗಳಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಉದ್ಯೋಗ ಭದ್ರತೆ ಕಲ್ಪಿಸಲು ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಇರುವ ಕಾನೂನು ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ಮೀರುವುದು ಹೇಗೆ?
2. ಈ ಬಗೆಯ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ/ಗುತ್ತಿಗೆ ನೌಕರಿಯು ಸಂವಿಧಾನ ಬದ್ಧವೇ?
3. ಕರ್ನಾಟಕದ ಸರ್ಕಾರೀ ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ವಲಯದ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಜಿಲ್ಲಾವಾರು ಎಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯ ಗುತ್ತಿಗೆ/ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ನೌಕರರು ಅಥವಾ ಕಾರ್ಮಿಕರು ಇದ್ದಾರೆ?

8. ಸ್ಥಳೀಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಸವಾಲುಗಳು:

ರಾಜ್ಯದ ಉದ್ಯೋಗ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಅರಿಯುವ ಸಲುವಾಗಿ ಈ ಕೆಲವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು

1. ನಿಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪ್ರಧಾನ ಜೀವನೋಪಾಯದ ಮೂಲಗಳು ಯಾವುವು?
2. ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗಗಳ ಪ್ರಮಾಣ ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಏನು ಮಾಡಬಹುದು?
3. ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ ನಿಮ್ಮ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಪ್ರಧಾನ ಬೇಡಿಕೆಗಳು ಏನಾಗಿರಬೇಕು?
4. ಅಂತಹ ಉದ್ಯೋಗಗಳು ದೊರೆಯಬೇಕಾದರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಅಥವಾ ಕೌಶಲ್ಯಗಳು ಸಿಗಬೇಕು?

9. ಮುಂಬರುವ ಚುನಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತೇವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ಪಕ್ಷಗಳ ಮುಂದೆ ನಮ್ಮ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಹಕ್ಕೊತ್ತಾಯಗಳು ಯಾವ್ಯಾವು ಆಗಿರಬೇಕು?

ಈ ಆಂದೋಲನವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದಾಗ, ಚುನಾವಣೆಗೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ವರ್ಷದ ಸಮಯವಿತ್ತು. ಹಾಗಾಗಿ, ಮುಂದಿನ ಚುನಾವಣೆಗೆ ಮುಂಚೆ ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ರಾಜಕೀಯ ಪಕ್ಷಗಳು ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯನ್ನೇ ಒಂದು ಆರೋಗ್ಯಕರ ಸ್ಪರ್ಧೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿ ತಮ್ಮ ಸಾಧನೆಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಚುನಾವಣೆಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದು ಒತ್ತಾಯಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಆಗ ಈ ಕೆಳಕಂಡ ಹಕ್ಕೊತ್ತಾಯಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಡಲಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ, ಈಗ ಮತ್ತಷ್ಟು ಅಧ್ಯಯನ, ತಜ್ಞರೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಯುವಜನರೊಂದಿಗೆ ಸಮಾಲೋಚನೆಯ ಸಮಗ್ರ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜಾತಾಂತ್ರಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯ ನಂತರ ಇವನ್ನು ಪರಿಷ್ಕರಿಸಬೇಕಿದೆ. ಕೆಳಗೆ ಅವನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ನೀಡಲಾಗಿದ್ದು, ಇದರ ಕುರಿತು ಎಲ್ಲರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡೆದ ನಂತರ ಬದಲಿಸಲಾಗುವುದು.

1. ಗುತ್ತಿಗೆ/ದಿನಗೂಲಿ/ಅತಿಥಿ ನೌಕರ/ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅಭದ್ರತೆಯಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರೀ ನೌಕರರು ಮತ್ತು ಖಾಸಗಿ ಕಾರ್ಮಿಕರಿಗೆ 60 ವರ್ಷಗಳವರೆಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಖಾತರಿ ಮತ್ತು ಸಮಾನ ವೇತನ ಖಾತರಿ ಮಾಡಲು ಕಾಯ್ದೆ ತನ್ನಿ. ಸರ್ಕಾರದ ಎಲ್ಲಾ ಬಗೆಯ ಸ್ಕೀಂಗಳಲ್ಲಿ (ಅಂಗನವಾಡಿ, ಆಶಾ, ಅಕ್ಷರ ದಾಸೋಹ ಇತ್ಯಾದಿ) ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಕನಿಷ್ಠ ಗ್ರೂಪ್ ಡಿ ನೌಕರರಿಗೆ ಕೊಡುವಷ್ಟು ವೇತನ ನೀಡಿ, 60 ವರ್ಷದವರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ಖಾತರಿ ನೀಡಿ.
2. ಕೇಂದ್ರ ಮತ್ತು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಎಲ್ಲಾ ಇಲಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಖಾಲಿ ಇರುವ ಹುದ್ದೆಗಳಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ನೇಮಕಾತಿ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಆರಂಭಿಸಿ, 6 ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ನೇಮಕಾತಿ ಮುಗಿಸಲು ಕ್ರಮ ಕೈಗೊಳ್ಳಿ.
3. ಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ಬ್ಯಾಂಕುಗಳ ಠೇವಣಿಯಲ್ಲಿ ಶೇ.5ರಷ್ಟನ್ನು ಉದ್ಯಮಶೀಲ ಯುವಕರಿಗೆ ಸಾಲವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು ಮತ್ತು 5 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಈ ಸಾಲಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರವು ಜಾಮೀನಾಗಬೇಕು.
4. ಉದ್ಯೋಗ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಕುರಿತಂತೆ ನಿಮ್ಮದೇ ಚುನಾವಣಾ ಪೂರ್ವ ಹೇಳಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧರಾಗಿದ್ದು, ಅವನ್ನು ಜಾರಿ ಮಾಡಿ. (ಕರ್ನಾಟಕದ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ ಪಕ್ಷ: 5 ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ 50 ಲಕ್ಷ ಬಿಜೆಪಿ: ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕೋಟಿ)
5. ನಿಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರದ ಕೌಶಲ್ಯ ತರಬೇತಿ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಿ ನೋಂದಾಯಿಸಿಕೊಂಡ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉದ್ಯೋಗ ಖಾತರಿಯನ್ನೂ ನೀಡಿ.
6. ಎಲ್ಲಾ ಕೃಷಿ ಉತ್ಪನ್ನಗಳಿಗೆ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ರೈತ ಆಯೋಗದ ಶಿಫಾರಸ್ಸಾದ ಉತ್ಪಾದನಾ ವೆಚ್ಚದ ಶೇ.150ರಷ್ಟು ಕನಿಷ್ಠ ಬೆಂಬಲ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಜಾರಿ ಮಾಡಿ.

ಬಂಧುಗಳೇ,

ರಾಜ್ಯದೆಲ್ಲೆಡೆಯ ಯುವಜನರು ಮತ್ತು ತಜ್ಞರಿಂದ ಯುವ ಪ್ರಣಾಳಿಕೆಯ ಈ ಮೊದಲ ಕರಡಿಗೆ ಜನವರಿ 15ರ ಒಳಗೆ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸಕ್ರಿಯ ಸಹಭಾಗಿತ್ವವು ಇದನ್ನು ಅತ್ಯುತ್ತಮಗೊಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ.

ಧನ್ಯವಾದಗಳೊಂದಿಗೆ